

ρικῆς ὑγρασίας Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.): Ἀναπίνει ἡ βαρούτη.
Ἀναπίνουτε τὰ οὐκα.

ανάπλα ἡ, (I) Κάμπ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάπλι κατά τύπ. μεγεθυντικόν.

1) Μάλλινον κλινοσκέπασμα ἐνθ' ἀν.: Ἐσκεπάστηκε μὲ μιὰ ἀνάπλα Κρήτ. β) Ὑφασμα πλατὺ ἀπλούμενον ὑπὸ τὰς ἐλαίας καὶ ἀμυγδαλαῖς πρὸς εὐκολωτέραν συγκομιδὴν τοῦ διὰ ραβδισμού καταπίπτοντος καρποῦ Κρήτ.: Στρώσε το' ἀνάπλες νὰ βγῶ νὰ ραβδίσω το' ἐλαίες. Συνών. λαιοπάπνα, λαιόπαννο, λαιοσέντονο. 2) Μετων. γυνὴ μεγαλόσωμος καὶ χονδρὴ Κάμπ. Συνών. χοντρεῖλλα ἢ χοντρεῖλλω.

***ἀνάπλα** ἡ, (II) ἀνάμπλα Ἡπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. ἀπλά.

Ἀνεσις: Δὲν ἔχω ἀνάμπλα (εἶμαι πολυάσχολος). Δὲν ἔχω ἀνάμπλα νὰ σταθῶ (δὲν ἠμπορῶ νὰ εὗρω ἄνεσιν).

ἀνάπлага ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀνέπлага Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάπλajos.

Πλαγίως, οὐχὶ κατ' εὐθεΐαν διεύθυνσιν πρὸς τὴν κορυφὴν: Ἀνέπлага ν' ἀνέβης 'ς τὸ βουνό, γιατί ἀλλεῶς δὲ βορεῖς.

ἀνάπлаго τό, Δ.Κρήτ. κ.ἀ. —Λεξ. Βλαστ. ἀνάπλο Κέρκ. ἀνέπλο Α.Κρήτ. ὠπλογοῦ Στερελλ. (Δωρ. Εὐρυταν.) Πληθ. ἀνάπлага τά, Ἀδραμ. Θράκ.(Αἰν.) Ἰμβρ. Δ.Κρήτ. Κυδων. Κύθηρ. Λέσβ. Πάρ. (Λεὺκ.) Πελοπν. (Λακων.) κ.ἀ. ἀνέπлага Α.Κρήτ. ἀνάπλα Λέσβ.(Μυτιλήν.) Πληθ. ἀνάπλαη Κάμπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. πλάγι. Τὸ ὠπλογοῦ ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἐπίρρ. ἄνω. Τὸ ἀνάπλα ἐκ τοῦ ἀνάπλαα ἀποβληθέντος τοῦ γ μεταξὺ δύο φωνηέντων. Ὁ πληθ. ἀνάπλαη ἐκ τοῦ ἐνικ. *ἀνάπλajos.

1) Τὸ πλάγιον μέρος ἢ τὰ πλάγια μέρη ὄρους, αἱ κλιτύες ἐνθ' ἀν.: Ἀβραὰμ περ' βόλι φύτευε 'ς τ' Ἀι-Γιαννιοῦ τ' ἀνάπлаго, φύτευε τρία δεδρά, μουρνέ, δάφνη καὶ μηλέα (ἐξ ἐπφδ.) Κρήτ. || Φρ. Παίρνω - πιάνω τ' ἀνάπлаго ἢ τ' ἀνάπлага (διευθύνομαι πρὸς τὴν πλαγίαν τοῦ βουνοῦ) Κρήτ. Πήραμι τοὺ ὠπλογοῦ ἀπάν' Δωρ. Εὐρυταν. Πῆρε τ' ἀνάπλα Μυτιλήν. Πῆραν τ' ἀνάπлага (ἐσκορπίσθησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) Αἰν. Ἐπῆρε τ' ἀνάπлага (περιπλανᾶται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἢ περιπλανᾶται ἀσκοπῶς ἔνεκα ἀπελπισίας ἢ λύπης ἢ τρέλλας κττ. Συνών. φρ. πῆρε τὰ βουνά) Κρήτ. Κύθηρ. κ.ἀ. Ὁ παλ-λαρὸς ἔπιασε τ' ἀνάπλαη (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κάμπ. || Ἄσμ.

Κι πῆραν τὰ πιδάκια μου τ' ἀνάπлага κι φύγαν

'ς τὰ ξένα κι 'ς τὰ μακρινὰ κι οὐρφανή μ' ἀφῆκαν

Αἰν.

Ἀνάθεμα ὅπου ἔστησε τὸ σπίτι μέσ' τὸ διάβα,

τὴν ἐκκλησιὰ 'ς τ' ἀνάπλο καὶ τὸ λουτρό 'ς τὴ βάδα

Κέρκ. Συνών. ἀνάκλαδο, πλαγιά. 2) Ὁ πληθ. ἀνάπлага ἐπιρρηματ., κατὰ τὰ πλάγια, πρὸς τὰ πλάγια μέρη βουνοῦ Ἀθῆν. Πελοπν. (Λακων.) —ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 38 καὶ 73 ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 15: Ἀνάπлага 'ς τὸ βουνό Λακων. Ἀνάπлага 'ς τὸ λόγγο τὸν πυκνὸ ἀραιόπεφτε τὸ χιόνι ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 38. Χώνεται ἀνάπлага μέσ' 'ς τὸ λόγγο αὐτόθι. 73. Πολεμῶντας αὐτοὶ τρανοῦσαν κατὰ τὸ βουνό, ἀνάπлага, ὥσπου τοὺς ἀφῆκαν πίσω ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἀν.

ἀνάπλajos ἐπίθ. Κρήτ. ἀνάπλος Κύπρ. —Λεξ. Μπριγκ. ἀνέπλajos Κύπρ. ἀνέπλος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάπλajos.

1) Ὁ ἔχων τοιχώματα πολὺ πλάγια καὶ πρὸς τὰ ἔξω κλίνοντα, ἀβαθὴς, ἐπὶ ἀγγείων Κύπρ.: Πότσα ἀνέπлага. Κούπ-πα - τσουνκάλα ἀνέπлага. Πιάτ-τον ἀνέπλων. Συνών. ἄβαθος I, ἀνάρρηχος, ρηχός. 2) Εὐρύς, ἐκτεταμένος Κρήτ.: Ἄσμ.

Πιάνει τ' ἀνάπлага βουνά, τὰ δέδρη ξερριζώνει,
πιάνει δυὸ φίδια ζωδανά, χέλγα τὰ τηγανίζει.

Ἀναπλαῖος ὁ, Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ τοπων. Ἀνάπλι.

Ὁ νοτιοανατολικὸς ἄνεμος ὁ πνέων ἐκ τῆς διευθύνσεως τοῦ Ναυπλίου: Θά 'χουμε Ἀναπλαῖο σήμερα. Συνών. Ἀναπλιώτης.

***ἀναπλάνω**, παθ. ἀναπλάσκουμαι Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. πλάνω, δι' ὃ ἰδ. πλάθω.

Παθ. πλάττομαι, δημιουργοῦμαι: Αἰνιγμ. 'Σ ὄρμάν' ἐγεννέθα, 'ς ὄρμάν' ἐνεπλάστα κι οὐντὰν ἐκατῆβα, οὐλ' ἐντῶκαν ἐμε ἀπ' ἕναν πάσαν (εἰς τὸ δάσος ἐγεννήθην, εἰς τὸ δάσος ἐπλάσθην καὶ ὅταν κατέβην ἐνν. κάτω εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅλοι μὲ ἐκτύπησαν ἀπ' ἕνα μπάτσο. Τὸ κόσκινον) Τραπ.

ἀνάπλata ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. πλάτη.

Ἐπὶ τῆς πλάτης, ἐπὶ τῶν ὤμων: Ἐχει τὸ δουφέκι ἀνάπlata. Συνών. δειάπlata.

ἀναπλέκω ἀμάρτ. ἀναπλέγου Στερελλ. (Φθιώτ.) Μέσ. ἀνεπλέκομαι Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἀναπλέκω = πλέκω περί τι, περικοσμῶ, περιστέφω.

I) Πλέκω ἐκ νέου τὴν διαλελυμένην κόμην Στερελλ. (Φθιώτ.): Ἄσμ.

Κόρη μου, τοὺ τί ἀναπλέγισι;

—Μηδάρ' ἰγὼ ἀναπλέγουμι; μαννούλλα μ' ἀνάπλιξι.

II) Λύω τὴν πεπλεγμένην κόμην Κρήτ.: Ἄσμ.

Κόρη λυγερή, ξανθὴ καὶ μαυρομμάτα,
ἀνεπλέκετο εἰς ἀντρειωμένον μνημα,
τὰ μαλλάκια τῆς τὸ δάφο ἐσκεπάσαν.

Συνών. ξεπλέκω.

ἀναπλεξάδι τό, ΜΦιλήντ. Γλωσσογν. 2,224

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. πλεξάδι.

Φυτόν ἀναρριχητικὸν ἐν γένει.

ἀνάπλι τό, (I) Κίμωλ. Νάξ. (Ἐγκαρ. Κορων. Σκαδ. Φιλότ.) Σέριφ. Σίκιν. Σίφν. —Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνάπλιον. Πβ. Χωνιάτ. Α 381,22 (ἐκδ. Βόννης) «ἐντυλίξαντες μετὰ ἀναπλίων». Πβ. καὶ Μ'Αμαριώτ. ἐν Byzant. Zeitschr. 34 (1934) 311 καὶ 316.

Μάλλινον κλινοσκέπασμα ὕφαντὸν ἐνθ' ἀν.: Ἐμεῖς παπλώματα δὲ θρανούμενε, μονάχα ἀνάπλια Ἐγκαρ. Ἦφηκε ἀδίπλωτο τ' ἀνάπλι Φιλότ.

ἀνάπλι τό, (II) Κάμπ. (Ἐλυμπ. κ.ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀναπλέω.

Ἐκεῖ ἐνθα προσορμίζονται τὰ πλοῖα, λιμὴν: Ἄσμ. Καὶ πέ της πῶς πνιούμεστα 'ς τὸ Σανταρλὴν ἀπόξω, νὰ πιάσ' ἢ μάνα τοῖς γιालοὺς κ' ἢ ἀερφή τ' ἀνάπλια.

Ἀναπλιώτης ὁ, Πελοπν. (Κορινθ. Λάστ. κ.ἀ.)

Ἐκ τοῦ τοπων. Ἀνάπλι.

Ὁ ἐκ τῆς διευθύνσεως τοῦ Ναυπλίου πνέων ἄνεμος ἀνατολικὸς μὲν διὰ τὴν Λάσταν, νοτιοανατολικὸς δὲ διὰ τὴν Κορινθίαν. Συνών. Ἀναπλαῖος.

